

BIBLIOTECA PÚBLICA
SANT GREGORI
MIQUEL
MARTÍ
I POL

Recull de premsa de la Vall del Llémena

Font Diari de Girona *Plana*

Data 27 de maig de 2011

A Wembley, dinou anys després

Aficionats gironins recorden com van viure en directe la final del 92 contra la Sampdoria a Londres

M.V./J.R. | GIRONA La foto de portada del Diari de Girona del 20 de maig de 1992 era una imatge del nombrós grup d'aficionats blaugrana de la Penya Barcelonista de Salt que, hores més tard, viurien en directe el gol de Koeman a Wembley. Havien sortit el dilluns a la nit des del carrer Àngel Guimerà i van fer els 1.500 quilòmetres en autocar, passant el Canal de la Mànega, en un viatge que encara avui recorden amb il·lusió. "En tinc un gran record, ens ho vam passar molt bé, recordo que vam marxar un dilluns al vespre i no vam tornar a ser a Salt fins divendres perquè de tornada ens vàrem aturar una nit a París", explica David Aurich que, en aquella època, tenia 19 anys, i que demà tornarà a ser Wembley tot i que aquest cop, per qüestions de feina, marxarà des de Saragossa amb un vol fins a Londres, on es trobarà amb altra gent de Salt i de diferents poblacions gironines. Gairebé vint anys, les comunicacions han canviat prou perquè avui la gran majoria dels aficionats viatgin amb avió tot i que, aquesta setmana, la Penya Blaugrana de Salt ja havia començat a fer gestions per trobar un autocar com a alternativa si el volcà islandès complicava la situació. Tothom va amb avió, però els que ho varen viure fa dinou anys no tenen pas mal record de l'autobús. "Tot i el llarguíssim viatge en autobús, l'ambient era de festa continu", recorda Gerard Fita que, el 1992 tenia 21 anys, i manté ben viu a la memòria el record del "gran ambient barcelonista que es vivia a Londres un cop vam arribar". "És una coincidència molt gran que ara tornem anar a Wembley, el gol de Koeman és un d'aquells moments que sempre recordaràs".

El carnisser gironí Toni Rodríguez també va ser a Wembley aquella gloriosa nit de maig de 1992. Tenia 21 anys i, juntament amb una colla de barcelonistes de **Sant Gregori**, va aconseguir entrades i organitzar un viatge fins a Londres. "Jo, a més a més, en aquella època treballava a Mallorca, amb la qual cosa vaig haver de buscar vols extra, per trobar-me a Barcelona amb la resta de companys". Les coses no es pot dir que comencessin gaire bé per al grup perquè un cop aterrats a la capital britànica "la sorpresa va ser que l'autobús que ens havia de dur a l'hotel no hi era i ens van reagrupar en un altre amb un xòfer que es va perdre i ens va tenir fins a les cinc de la matinada fent voltes sense trobar l'hotel de destí". Rodríguez admet que "al principi feia gràcia, però al final el xòfer va perdre els papers i fins i tot va topiar amb un parell de cotxes!". Per sort les coses es van acabar redreçant. Aquell dimecres al matí Toni Rodríguez i els seus companys van poder fer turisme i van trobar-se amb altres coneguts de Girona i Salt.

"A l'hora de dinar vam acabar en un hindú perquè no ens posàvem d'acord. Allà van veure arribar 25 tios de Sant Gregori i tot i que d'entrada no ho veien gaire clar això d'atendre'ns, al final anaven entrant i sortint d'un supermercat que hi havia al costat per anar-nos fent el menjar". L'anècdota va arribar quan els gironins van veure una ampolla gegant de Dom Perignon "i els vam dir que s'havia d'obrir. Ells deien que de cap de les maneres, però al final van cedir i i tant, que la vam obrir". Amb l'estómac ple, cap a Wembley. "Segurament és el millor record; sortir del metro, veus el camp i just en aquell moment per megafonia sonava Barcelona de Freedy Mercury i Montserrat Caballé". El que va venir després, va ser l'èxtasi, amb el gol de Ronald Koeman de falta, la celebració i el retorn posterior a casa.